

VĚNCESLAVA
TYLOVÁ

JAK
V KOCOURKOVĚ
ZÍSKALI
OBECNÍHO
STRÁŽNÍKA

ILUSTRACE
ALENA SCHULZ

56

Jak já bych nějak
tu naši vesnici proslavil?

„Jak já bych nějak tu naši vesnici proslavil?“ přemýšlel pan starosta. „No, půjdu na radu k našemu dědovi, ten si hodně pamatuje,“ napadlo ho. Koupil dobrý tabáček do dědovy oblíbené fajfky, přidal pár lahviček piva a večer za ním zašel.

© Věnceslava Tylová, 2020
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2020
Illustrations © Alena Schulz, 2020

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2020 jako svou 2576. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.
Ilustrace a obálka Alena Schulz.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.

www.tridistri.cz
ISBN 978-80-7553-790-4

„Jo tak ty bys chtěl vědět, jak to bylo za mých mladých let?“ povídá děda. „V první řadě musel být ve vsi pořádek – o to se staral obecní policajt. Měl uniformu, bubínek a hlavně šavli. Takový policajt, to už byla ouřední osoba a všichni tuláci z ní měli strach.“

„Dědo, to je dobrý nápad, ale kde vzít tu uniformu?“ zajímal se starosta.

„Policajta kdysi dělal starý Zach,“ vzpomněl si děda, „tak já zajdu za mladými, jestli po něm něco nemají.“

Druhý den odpoledne zašel na návštěvu k Zachovým. Mladá říkala, že ten policajt, že to byl jejich pradědeček, že něco po něm asi zůstalo na půdě, ale že to možná už sežraly myši nebo moli... Prostě se jí na tu půdu nechtělo, co kdyby tam strašilo! Že prý až přijde její muž z práce.

Děda si na něj počkal a na půdu se vypravili spolu. Visela tam krásná modrá uniforma a patřila k ní ještě vysoká čepice s kšiltem, ale hlavně i bubínek i s paličkami. Všechno bylo tuze zaprášené.

„Nevadí, to se vyčistí,“ povídá starosta, když mu děda uniformu přinesl. „Ještě bychom ale potřebovali vysoké boty, ale ty už se někde seženou. Jen když bude někdo ochotný policajta dělat, víte? Aby jim to nepřipadalo legrační.“

„Poslouchej, já mám nápad,“ prohlásil děda, „mladý švec Franta Krupička nemá co dělat, protože si každý kupuje levné boty na tržišti a ševci přišli na mizinu. K tomu má šest dětí, a to je nějaká starost, nakrmit je, obout a ošatit na zimu. Boty si by mohl ušít sám sobě na míru. A co je nejlepší, Franta je navíc dobrý bubeník, chodil přece hrát s kapelou. Ty muziky taky už nejsou, co bývaly, je to všude samá diskotéka. Ale nech to na mně, víš, jaký je Franta vztekoun. Kdyby řekl ne, tak s ním nikdo nehne. Víš přece, že já jsem známý dip... dip... diplomat.“

Ještě se šli podívat do kůlny – co kdyby tam byl ještě nějaký poklad? Když přeházeli pár dalších krámů, našli starou šavli, ale celou rezatou.

Děda sebral všechny ty poklady a šel za Krupičkovou. Vyslechl všechny její stesky,

že Franta nemá práci a že neví, kde sežene dětem na zimu oblečení, jen se usmíval a nechal ji vymluvit.

